

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci žalobkyne **N.D.S., a.s.**, so sídlom B., IČO:X., proti žalovanému **Krajskému stavebnému úradu Trenčín**, so sídlom Hviezdoslavova 3, Trenčín, za účasti **Ing. R. – G.**, reklamné štúdio, P., zastúpeného **Mgr. P., advokátom**, Advokátska kancelária B., s. r. o, R., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KSÚ 2006/659/2752/3-MI zo dňa 18. decembra 2006, o odvolaní účastníka Ing. R. – G., proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13 S 21/2007-99 z 24. júna 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13 S 21/2007-99 z 24. júna 2008 **p o t v r d z u j e .**

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd V Trenčíne zrušil z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovaného č. KSÚ 2006/659/2752/3-MI zo dňa 18. decembra 2006 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Týmto rozhodnutím žalovaný správny orgán v časti zmenil a v časti potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Mesta Trenčín číslo SpSU-627/2006-003/Vi MsÚ-43734/2006 zo dňa 24. augusta 2006, ktorým Mesto Trenčín ako správny orgán prvého stupňa podľa § 71, § 72, § 39a a § 66 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „stavebný zákon“) povolilo reklamné zariadenie „Bigboard - reklamné zariadenie“ na dobu určitú do 1. novembra 2011 na pozemku parc. č. 1063/70 v k. ú. Z.

Krajský súd tak rozhodol v rámci preskúvacieho konania na základe žaloby po zrušení svojho predchádzajúceho rozhodnutia vo veci - rozsudku č. k. 13S 21/2007-45 zo dňa 1. augusta 2007 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Sžo 19/2007 z 28. februára 2008, keď s prihliadnutím na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v tomto zrušujúcom uznesení ďalej vo veci konal aj s Ing. R. – G., reklamné štúdio, P., ktorý bol účastníkom administratívneho konania, pričom ide o stavebníka, ktorému správne orgány povolili reklamné zariadenie Bigboard na parc. č. 1063/70 v k.ú. Z.

Inak v dôvodoch napadnutého rozsudku pokiaľ ide o zrušenie rozhodnutia žalovaného krajský súd v podstate zotrval na dôvodoch svojho prvého rozsudku, keď opakovane dospel k záveru, že žalobe je potrebné vyhovieť z dôvodu, že rozhodnutie žalovaného vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán nepostupoval v súlade s § 38a stavebného zákona, ako aj v súlade s § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej aj „katastrálny zákon“) a § 10 ods. 3 a § 11 ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej aj „cestný zákon“). Správne orgány na daný prípad nesprávne aplikovali právne predpisy a teda rozhodli nezákonne. Krajský súd konštatoval, že k predmetnému diaľničnému privádzaču bolo v roku 1996 zriadené ochranné pásmo v šírke 100 m od stredu osi vozovky, ktoré nemôže byť zastavané žiadnymi stavbami, teda ani reklamnými pútačmi alebo panelmi, ktoré by mohli mať vplyv na bezpečnosť cestnej premávky a znižovali by pozornosť vodičov motorových vozidiel. Poukázal i na to, že v katastri nehnuteľností je pozemok, na ktorom má byť

reklamný pútač postavený, vedený ako pozemok mimo zastavaného územia obce. Až do preukázania opaku platí, že nie je v zastavanom území obce. Ak by chcel staviteľ postaviť reklamný pútač na uvedenej parcele, musela by mu byť udelená výnimka na povolenie takejto stavby. Na tejto skutočnosti nič nemení ani schválený územný plán pre mesto Trenčín, pretože ochranné pásmo diaľničného privádzača bolo zriadené pred schválením územného plánu mesta Trenčín a prijatím všeobecne záväzného nariadenia Mesta Trenčín č. 2/1999 o územnom pláne sídelného útvaru Trenčín (ÚPS SÚ Trenčín) toto ochranné pásmo nemohlo zaniknúť. Poukázal tiež na grafickú časť ÚPN SU Trenčín, podľa ktorej pozemok, na ktorom bolo povolené reklamné zariadenie, má slúžiť verejnej vybavenosti. Reklamné zariadenie nemožno považovať za verejnú vybavenosť, a preto aj z tohto dôvodu je napadnuté rozhodnutie nezákonné, pretože nie je v súlade ani ÚPN SÚ Trenčín.

Úspešnej žalobkyni podľa § 250k ods. 1 OSP súd priznal náhradu trov konania v rozsahu zaplateného súdneho poplatku vo výške 2.000,--Sk.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie účastník Ing. R. – G., reklamné štúdio. Namietal, že súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia vykonaných dôkazov. Podstatným pre rozhodnutie vo veci je posúdenie právnej relevancie a sily verejných listín, ktoré boli v konaní v dokazovaní predložené. S poukazom na ustanovenia § 37 ods. 2 a 4 stavebného zákona, § 70 katastrálneho zákona, § 10 ods. 3 a § 11 ods. 1 cestného zákona, podľa ktorých rozhodoval krajský súd, mal za to, že vzhľadom na VZN mesta Trenčín, Územný plán sídelného územia Trenčín, VZN 2/1999, nemožno o vymedzenom území, na ktorom sa nachádza predmetný Bigboard hovoriť ako o extraviláne. Tento priestor má v tomto pláne určenie ako verejná vybavenosť. V zmysle ustanovení § 27 stavebného zákona je (územný plán) v určenom rozsahu záväzným a smerným podkladom na vypracovanie a schvaľovanie ďalšej územnoplánovacej dokumentácie, na územné rozhodovanie a na vypracovanie dokumentácie stavby.

Mal za to, že pokiaľ ide o vzťah vyššie uvedeného územného plánu a zápisu na liste vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti, ide v prípade územného plánu o takú verejnú listinu, ktorá zakladá dôvod na zápis do katastra nehnuteľností záznamom a v zmysle § 70 katastrálneho zákona a pri poukázaní na existenciu takéhoto územnoplánovacieho dokumentu ide podľa odvolateľa o preukázanie „opaku“.

Verejná vybavenosť nie je zákonom definovaný termín, avšak mal za to, že pod tento pojem možno zahrnúť všetky prvky v území, ktoré majú slúžiť a slúžia občanovi. Medzi takéto bezpochyby patria aj Bigboardy, ktoré patria k súčasným prvkom v území a sú nositeľmi informácií, určených verejnosti. Vytýkal krajskému súdu, že v odôvodnení svojho rozsudku nepoukázal na zákonné vymedzenie pojmu verejná vybavenosť a neodôvodnil, prečo medzi prvky verejnej vybavenosti nepatria Bigboardy.

Pokiaľ ide o vzťah Územného plánu sídelného územia Trenčín k rozhodnutiu o zriadení ochranného pásma k diaľničnému privádzaču z roku 1996, mal za to, že vzhľadom na originárny charakter rozhodovania v územnom plánovaní, by limitovanie rozhodnutí vo vzťahu k rozvoju sídelnej aglomerácie bolo v rozpore s právomocou miestnej samosprávy (v tomto prípade Mesta Trenčín). Nemožno očakávať, že v prípade, ak bolo v minulosti zriadené ochranné pásmo pre komunikáciu, na základe zriadenia takéhoto pásma nebude možné s priestorom v takomto pásme nakladať, napriek tomu, že obec má k takejto dispozícii oporu v zákone.

Argument vyjadreniami správneho orgánu v inom správnom konaní je podľa odvolateľa bez právnej relevancie prejednáwanej veci. Mal za to, že predmetný Bigboard sa na základe vyššie uvedeného nachádza v intraviláne obce a predstavuje súčasť verejného vybavenia. Z tohto dôvodu mal za to, že správny orgán rozhodujúci v správnom konaní postupoval v súlade so zákonom.

Vzhľadom na skutočnosť, že rozsudok krajského súdu vychádza podľa odvolateľa z nesprávneho právneho posúdenia veci, navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd zmenil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.06.2008, č. k. 13 S 21/2007 podľa § 220 OSP a rozhodol, že žaloba žalobkyne N.D.S., a.s. sa zamietá v celom rozsahu. Zároveň žiadal uložiť žalobkyni povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania do troch dní od doručenia rozhodnutia.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie zotrváva v názore, že vec odvolania žalobkyne a prostredníctvom preskúmania prvostupňového rozhodnutia aj predmet konania (povolenie reklamného zariadenia) posúdil správne podľa v danom čase platných právnych predpisov, a tak rozhodol v správnom konaní v medziach svojho oprávnenia daného Ústavou Slovenskej republiky a zákonmi. V zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy SR mohol žalovaný

konat' iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon. Povoľovanie reklamného zariadenia posudzoval podľa druhej časti, oddielu 5 (§ 71 ods. 1 písm. c/ a ods. 3, § 72 a § 73) stavebného zákona. Reklamné zariadenie podľa stavebného zákona sa nepovažuje za stavbu a platí pri jeho povoľovaní postup stavebného konania len primerane (§ 73). Podľa § 39a ods. 3 stavebného zákona pre reklamné zariadenia sa vydanie územného rozhodnutia nevyžaduje. Nemalo preto právny význam hodnotiť predmet konania a proces povoľovania podľa ustanovení stavebného zákona pre územné konanie (§ 32 až § 42). V tomto zmysle žalovaný zmenil chybné označené právne nástroje vo výroku prvostupňového rozhodnutia a namietal aj proti dôvodom uvedeným v doterajších výrokoch súdu vzťahujúcim sa na územné konanie (§ 37 ods. 2 a 4, § 38a).

Pre správne právne posúdenie napadnutého rozhodnutia žalovaného vo vzťahu k žalobnému návrhu považuje žalovaný za významné právne posúdenie existencie ochranného pásma diaľničného napájača k dátumu vydania napadnutého rozhodnutia. Zriaďovanie cestných ochranných pásiem bolo upravené v ustanovení § 11 zák. č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov v spojení s ustanovením § 15 vyhlášky č. 35/1984 Zb., Federálneho ministerstva dopravy, ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách (ďalej len „vyhláška č. 35/1984 Zb.“). V zmysle citovaného ustanovenia sa cestné ochranné pásma zriaďujú pri všetkých diaľniciach, cestách a miestnych komunikáciách I. a II. triedy mimo zastavaného územia alebo územia určeného na súvislé zastavanie; vnútri tohto územia sa zriaďujú ochranné pásma podľa osobitných predpisov (smernice pre technické opatrenia civilnej ochrany). Podľa ustanovenia § 15 ods. 2 vyhl. č. 35/1984 Zb. hranice územia zastavaného alebo územia určeného na súvislé zastavanie vyplývajú z územnoplánovacej dokumentácie, inak túto hranicu určí podľa skutočného stavu súvislého zastavania ministerstvo (rezort dopravy). Skutočnosť, že v katastri nehnuteľností pozemok je vedený ako pozemok mimo zastavaného územia obce (komisionálne zistený stav k 1.1.1990), môže byť jedným z aspektov posudzovania charakteru územia vo vzťahu k vyznačeniu ochranného pásma pozemnej komunikácie, iba pokiaľ v obci nie je vypracovaná územnoplánovacia dokumentácia. Za zastavané územie obce sa podľa § 139a ods. 8 stavebného zákona (pojmy územného plánovania) považuje nielen územie skutočne zastavané súvislou zástavbou, ale aj územie určené na súvislé zastavanie. Podľa tohto ustanovenia zastavané územie obce tvorí jedno alebo viac priestorovo oddelených zastavaných území v katastrálnom území obce, resp. v súbore katastrálnych území v správe obce. Zastavané územie je súbor o.i. tak ako vyplýva z

§ 139a ods. 8 písm. d/ stavebného zákona aj pozemkov vhodných na zastavanie vymedzených na tento účel schváleným územným plánom obce alebo schváleným územným plánom zóny. Podľa schválenej územnoplánovacej dokumentácie mesta Trenčín je pozemok, na ktorom sa má umiestniť reklamné zariadenie, súčasťou územia určeného na zastavanie (k § 15 ods. 2 vyhl. č. 35/1984 Zb.), zastavané územie mesta Trenčín vymedzené v Územnom pláne sídelného útvaru Trenčín je súčasťou Všeobecne záväzného nariadenia č. 2/1999 o územnom pláne sídelného útvaru Trenčín zo dňa 15.12.1999 (podľa § 11 ods. 5 písm. e/ stavebného zákona a § 12 ods. 6 písm. g/ vyhl. č. 55/2001 Z. z. Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky o územnoplánovacích podkladoch a územnoplánovacej dokumentácii). Tvrdil, že táto právna dokumentácia (VZN mesta) v medziach zákona zmenila ochranné pásma diaľničného privádzača tak, že v ochrannom pásme už nie je územie začlenené do zastavaného územia mesta, vrátane územia určeného na zastavanie. V zastavanom území mesta sa nevyžadujú výnimky z ochranného pásma diaľnice ani pre iné rozvojové zámery.

Poukázal na to, že orgánom územného plánovania na obecnej úrovni je v danom prípade Mesto Trenčín. Mestská samospráva riadi rozvoj územia mesta a reguluje spôsob využitia územia podľa územnoplánovacej dokumentácie mesta alebo jeho zón. Mesto Trenčín z tejto funkcie umožnilo dočasné povolenie reklamného zariadenia na pozemku určenom pre verejnú vybavenosť. Keďže reklamné zariadenie nie je stavbou a územné rozhodnutie naň sa nevydáva, posudzovanie jeho súladu s územnoplánovacou dokumentáciou obce (mesta) nie je v zákone predpísané. Bolo by možné primerane podľa § 62 ods. 1 stavebného zákona posúdiť iba, či reklamné zariadenie spĺňa zastavovacie podmienky určené územným plánom zóny, takáto územnoplánovacia dokumentácia však s dosahom na daný pozemok nie je vypracovaná. Poznnamenávame, že doposiaľ územné plány obcí ani územné plány zón (podrobnejšia dokumentácia ako územné plány obcí) nestanovujú regulatívy pre reklamné zariadenia.

S poukazom na ustanovenie § 11 ods. 2 cestného zákona, podľa ktorého v cestných ochranných pásmach je zakázaná alebo obmedzená činnosť, ktorá by mohla ohroziť diaľnice, cesty alebo miestne komunikácie alebo premávku na nich; príslušný cestný správny orgán povoľuje v odôvodnených prípadoch výnimky z tohto zákazu alebo obmedzenia. Podľa § 10 ods. 3 cestného zákona na diaľniciach, cestách pre motorové vozidlá a medzinárodných cestných ťahoch a v ich ochranných pásmach okrem odpočívadiel je zakázané umiestňovať reklamné, informačné a propagačné zariadenia. V zmysle § 15 vyhlášky č. 35/1984 Zb. sa

cestné ochranné pásma nezriaďujú vnútri zastavaného územia alebo územia určeného na súvislé zastavanie, preto sa uvedený zákaz podľa § 11 ods. 2 resp. § 10 ods. 3 cestného zákona nevzťahuje na zariadenia vnútri tohto územia. Zo všeobecnej analýzy vyplynul pre žalovaného (odvolacieho orgánu) záver, že nemá zákonný dôvod odvolaniu žalovaného vyhovieť. O rovnakom postupe pri povoľovaní reklamných zariadení (prípady bez odvolaní žalobkyne a posudzovania žalovaného) vyplývajúcom z územnoplánovacej dokumentácie mesta Trenčín svedčí viacero už skôr zriadených reklamných zariadení v danej lokalite (dokumentujú pripojené fotografie).

Poukázal i na to, že do spisovej dokumentácie súdneho konania k predchádzajúcemu odvolaniu doložili Metodické usmernenie Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií SR a Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR k problematike povoľovania informačných, reklamných a propagačných zariadení s poukázaním subsidiárne na výklad zákazu zriaďovania reklamných, informačných a propagačných zariadení v cestných ochranných pásmach v článku 6. Pokiaľ žalobkyňa má praktické dôvody pre obmedzenie zriaďovania reklamných zariadení v blízkosti diaľnic, je vhodnejšie, aby inicioval také legislatívne zmeny, ktorými sa toto obmedzenie dosiahne bez následnej konfrontácie s orgánmi štátnej správy resp. obecnej samosprávy.

Z uvedených dôvodov žalovaný sa stotožňuje s návrhom odvolateľa napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zmeniť tak, že Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu zamietne a náhradu trov konania žalobkyňi neprizná, pre prípad úspechu odvolania žalovaný v prvom rade náhradu trov konania neuplatnil.

Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie uviedla, že nesúhlasí s názorom odvolateľa, že „v prípade územného plánu ide o takú verejnú listinu, ktorá zakladá dôvod na zápis do katastra nehnuteľnosti záznamom a v zmysle § 70 katastrálneho zákona ide o poukázanie na existenciu takéhoto územnoplánovacieho dokumentu o preukázanie opaku“, nakoľko podľa názoru žalobkyne územný plán obce nie je možné považovať za verejnú listinu. Za verejné listiny sa podľa § 134 OSP považujú listiny vydávané súdmi Slovenskej republiky alebo inými štátnymi orgánmi v medziach ich právomoci, ako aj listiny, ktoré sú osobitnými predpismi vyhlásené za verejné, potvrdzujú, že ide o nariadenie alebo vyhlásenie orgánu, ktorý listinu vydal, a ak nie je dokázaný opak i pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje. V zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení

môže obec vo veciach územnej samosprávy vydávať nariadenia. Záväznú časť územnoplánovacej dokumentácie vyhlasuje obec formou všeobecne záväzného nariadenia obce, ktoré obec vydáva v rámci samosprávnej pôsobnosti a nie ako prenesený výkon štátnej správy, Pri vydávaní vyššie uvedeného všeobecne záväzného nariadenia obec neplní úlohy štátnej správy, tzn. že obec nevystupuje ako štátny orgán ale orgán územnej samosprávy, a teda nie je možné v zmysle zákonnej definície územný plán obce považovať za verejnú listinu.

Žalobkyňa taktiež nesúhlasila s názorom, že Bigboard je možné považovať za verejnú vybavenosť. Osadenie Bigboardu v cestnom ochrannom pásme diaľnice neslúži potrebám občanov, ale slúži jeho vlastníkovi, v tomto prípade žalobcovi v 2. rade zrejme mal na mysli účastníka Ing. R.-G. na získanie finančných prostriedkov, ktoré získa prenájom reklamných plôch. Za verejnú vybavenosť možno podľa názoru žalobcu považovať najmä: školy, zdravotné strediská, obchodné centrá, kultúrne zariadenia, banky atď..

Nesúhlasila ani s názorom odvolateľa, že schválením nového Územného plánu sídelného územia Trenčín došlo k novelizácii ochranného pásma diaľnice, ktoré vzniklo v roku 1999. Poukázal na to, že nariadenie obce v zmysle zákona o obecnom zriadení nesmie byť v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, zákonmi a medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. § 11 ods. 1 cestného zákona stanovuje, že cestné ochranné pásmo pre novobudované alebo rekonštruované diaľnice, cesty a miestne komunikácie vzniká dňom nadobudnutia právoplatnosti územného rozhodnutia. Keďže ochranné pásmo vzniklo zo zákona na základe územného rozhodnutia Okresného úradu Trenčín, odbor životného prostredia č. ŽP 1906/1996 – Ta o umiestnení líniovej stavby „Diaľničný privádzač Trenčín“ dňa 23.10.1996 a je do dnešného dňa v platnosti, nebolo možné ho zmeniť všeobecne záväzným nariadením Mesta Trenčín č. 2/1999 o Územnom pláne sídelného útvaru Trenčín.

Žiadala preto vydať rozsudok, ktorým sa rozhodnutie žalovaného zruší a vec sa mu vráti na ďalšie konanie a zároveň mu bude uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania za súdny poplatok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s predchádzajúcim konaním, vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250 ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu účastníka nemožno priznať úspech.

Z obsahu spisového materiálu v danej veci vyplynulo, že podľa listu vlastníctva č. 766, okres Trenčín, obec Trenčín, katastrálne územie Z., parc. č. 1063/70 o výmere 23 078 m² je orná pôda a ide o pozemok mimo zastavaného územia obce. Zo všeobecne záväzného nariadenia (VZN) č. 2/1999 schváleného Mestským zastupiteľstvom v Trenčíne dňa 15. decembra 1999 o. i. vyplýva, že s budovaním výrobných plôch a zariadení v časti Z. sa bude uvažovať v rámci súčasných areálov a až po vyčerpaní priestorových možností v týchto areáloch možno počítať s ďalším rozvojom doteraz nevyužitých plôch v 1. etape po trasu druhej etapy diaľničného privádzača a v 2. etape (vo výhlade) aj ďalej západne od tohto privádzača. Vychádzajúc z tohto VZN prvostupňový správny orgán povolil Ing. R. - G., reklamné štúdio, P. umiestniť reklamné zariadenie „Bigboard - reklamné zariadenie" na dobu určitú do 1. novembra 2011 na pozemku parc. č. 1063/70 v k. ú. Z., mesto Trenčín a to podľa § 71, § 72, § 37, § 62 a § 63 stavebného zákona. Žalovaný napadnutým rozhodnutím zmenil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa z 24. augusta 2006 tak, aby vydané rozhodnutie bolo v súlade so stavebným zákonom, správnym poriadkom a s ustanovením § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona. Ostatné časti výroku prvostupňového orgánu potvrdil, keďže nezistil dôvod na zrušenie prvostupňového rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Takéto posúdenie veci zo strany správnych orgánov i podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať za dostatočné pre vydanie zákonného rozhodnutia.

Odvolací súd sa v zásade stotožnil s právnym názorom krajského súdu vysloveným v odôvodnení jeho rozhodnutia, že danú vec treba posudzovať aj podľa § 38a ods. 4 stavebného zákona ako aj § 10 ods. 3 a § 11 ods. 1 cestného zákona, keď pri umiestňovaní reklamného zariadenia pri cestách treba mať v prvom rade na zreteli bezpečnosť cestnej premávky. Tento názor má oporu aj v článku 6 Metodického usmernenia Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky, Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky k problematike povoľovania informačných, reklamných a propagačných zariadení (č. 1. 57 súdneho spisu), na ktoré poukázal vo svojom vyjadrení i žalovaný, a predovšetkým v Európskej dohode o hlavných cestách s medzinárodnou

premávkou (AGR), bodu V.3 tretí odsek veta druhá, ktorá z estetického hľadiska, ani z hľadiska bezpečnosti dopravy, neodporúča inštalovať obchodnú reklamu v blízkosti medzinárodných diaľnic. V preskúmvanej veci nebolo možné opomenúť ani stanovisko Krajského riaditeľstva Policajného zboru, krajský dopravný inšpektorát v Trenčíne Č.p.:KRP-172/KDI-2007 Trenčín 13.2.2007, ktorý v obdobnej veci, týkajúcej sa umiestnenia reklamného zariadenia Megaboard 10 x 20 m na pozemku v kat úz. Beluša, vyslovil nesúhlas s umiestnením takéhoto reklamného zariadenia práve s poukazom na Európsku dohodu o hlavných cestách s medzinárodnou premávkou (AGR) ako aj s poukazom na ustanovenie § 61 ods. 6 č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, účinného do 31. januára 2009 (ďalej len „zákon č. 315/1996 Z. z.“), podľa ktorého v blízkosti cesty sa nesmú umiestňovať veci, ktoré by mohli viesť k zámene s dopravnou značkou alebo s dopravným zariadením alebo by ich zakrývali, alebo ktoré by rozptyľovali pozornosť účastníka cestnej premávky, alebo ho oslňovali.

Európskou dohodou o hlavných cestách s medzinárodnou premávkou (AGR), ktorá je uložená v depozitári generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov, je Slovenská republika viazaná podľa oznámenia Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 53/1994 Z. z. a ustanovenie § 61 ods. 6 zákona č. 315/1996 Z. z. bolo s účinnosťou 1. februára 2009 nahradené ustanovením § 60 ods. 9 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého sa taktiež na ceste a na mieste pri ceste nesmú umiestňovať veci, ktoré by mohli viesť k zámene s dopravnou značkou alebo s dopravným zariadením alebo by ich zakrývali, alebo ktoré by rozptyľovali a upúťovali pozornosť účastníka cestnej premávky, alebo ho oslňovali.

Vychádzajúc z uvedeného námietky účastníka Ing. R. – G., reklamné štúdio, vznesené v odvolaní včítane tých, ktoré sa týkajú vzťahu Územného plánu sídelného územia Trenčín k rozhodnutiu o zriadení ochranného pásma k diaľničnému privádzaču z roku 1996, sú pre posúdenie danej veci bez právneho významu, nakoľko pri umiestnení reklamných zariadení pri cestných komunikáciách treba vždy zvažovať aj ich nežiaduce účinky z hľadiska bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a treba zásadne dodržať, aby neboli umiestňované v cestnom ochrannom pásme. Z tohto hľadiska bolo potrebné posúdiť aj stanovisko Krajského riaditeľstva Policajného zboru, krajský dopravný inšpektorát v Trenčíne, ktoré síce bolo vydané pre účely iného konania, ale nesporne vo vzťahu k bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky má zovšeobecňujúci charakter.

Taktiež ani podľa názoru odvolacieho súdu všeobecne záväzné nariadenie Mesta Trenčín č. 2/1999 z 15. decembra 1999 o územnom pláne sídelného útvaru Trenčín nezmenilo a podľa svojho obsahu ani nemohlo zmeniť ochranné pásmo k diaľničnému privádzaču zriadené v roku 1996 právoplatnosťou rozhodnutia Okresného úradu Trenčín, odbor životného prostredia č. ŽP 1906/1996-Ta z 12. septembra 1996 o umiestnení líniovej stavby „Diaľničný privádzač Trenčín“ (§ 11 ods. 1 cestného zákona).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preto odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne podľa § 250ja ods. 3 veta druhá a § 219 ods. 1 OSP potvrdil ako vecne správny.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a 250k OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal a to úspešnej žalobkyni z dôvodu, že jej v odvolacom konaní trovy nevznikli a ani ich náhradu neuplatnila (uplatnila len náhradu trov konania za súdny poplatok, ktorá jej bola už priznaná v rozhodnutí krajského súdu) a žalovanému a účastníkovi konania z dôvodu, že v odvolacom konaní úspech nemali.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 17. júna 2009

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth